

Sv. Frančišek Asiški in Gubijski volk.

Gubio je mesto v Umbriji, ležeče ob strmi pológi Apenín, na severu mesta Asisi. Strah temu mestu je bil volk, strašen po svoji velikósti in divjósti. Napadal ni samo živine, raztrgal je bil vže več otrók in celó nekaj odraslih ljudij. Prebivalci mesta so bili v velikem strahu, celó najpogúmnejši si niso upali neoboroženi muditi se izvan mestnih zidóv. — Ko čuje sv. Frančišek o tej nadlogi, zasmilijo se mu prebivalci gubijskega mesta. Zató sklene, da obiše opásnega roparja. Zaupajóč na pomoč božjo se napotí v goro.

Oplašena množíča meščánov mu je sledila iz dalje. Tedáj plane zver motena v svojem počitku z odprtim žrelom na sv. Frančiška. Mož božji pa ji grè mirno nasproti, naredi čez njo znamenja sv. križa ter ji zakliče z zvenečim glasom: „Pojdi sèm, brate volk! Velím ti, da ne škoduješ ni mèni, ni komu drugemu!“ — Volk hipoma obstane ter se vleže kroták kot jagnje k nogam svetnikovim. „Brate volk,“ ogovori ga zopet svetnik, „ti si se hudó pregrešil. Davil nisi samó živalij, — grozovitost tvoja je segala takó daleč, da si moril ljudi, ustvarjene po božji podobi. Za take hudobije pač zaslužiš — smrtno obsodbo. Vsakdo ti je zlovoljen, vsi okoličani te sovražijo. Toda, brate volk, jaz želim, da podpišeš mirovno pogodbo. Dobro vem, da je bil glad jedini vzrok tvojih hudobij; obljubi mi toraj, da bodeš živel poslej nedolžno; potem ti odpusté tudi meščani grehe tvoje preteklosti in skrbeli bodo dan na dan tebi za hrano. Si-li s tem zadovoljen?“ In volk je nagnil glavo v znamenje, da mu je predlog povšeči.

Nató se vrne sv. Frančišek v mesto in volk je šel za njim, prav kakor pes za svojim gospodarjem. Ker je bilo vse prebivalstvo zbrano na javnem trgu, da bi bilo svedok (priča) takó čudovitemu dogodku, stopi sv. Frančišek na vzvišen prostor in nagovori množico takó-le: „Bratje, v kazen za vaše grehe vam je poslal Bog to nadlogo. Toda pomislite: če je bilo vže žrelo te uboge živali — kakor je tudi strašna — vašemu mestu in vsi okolici v strah in trepèt, koliko bolje se morate bati še-le peklà, ki bode mučil žrtve svoje vso večnost. O spreobrnite se toraj, delajte pokoro! Potem vas bode Bog ne samó v tem življenji rešil bésnega volka, ampak tudi v smrti večnega ognja.“ —

Po teh besedah povpraša svetnik slovesno predstojnike mesta in vse prebivalce, ali podpišejo pogodbo z volkom, rekše: ali hočejo volku dajati hrano proti temu, da on obljubi nikomur več nahuditi. Vsi pritrdijo jednoglasno pogodbi. V znak, da tudi on podpiše in potrdi pogodbo, položi volk svojo šapo (taco) v roko svetnikovo. Ob tem prizoru je vzkípelo strmenje ljudij, navdušeni klici so doneli iz grla vsakteremu prisotniku. Nató se razide ljudstvo hvalèč in zahvaljujóč Boga, ki mu je poslal sv. Frančiška, da jih je rešil vsled svojih zaslug opasne zverí.

Volk je živel še dve leti v mestu Gubiju; zaupljivo je hodil od vrat do vrat, pohajal je celó hiše, ne da je komu kaj nahudil, ne da se je njemu zgodila kaka krivica. Vsakdo se je potrudil, da mu je dal potrebne hrane. Kadar je hodil po mestu, niti jeden pes ni lajal nad njim. Dve leti potem je poginil — vsled starosti.

Prevèl Jos. Volc.

